

nýbrž náleželo žalovaným, by tvrdili a dokázali, že dovolatel jest nepoctivým držitelem směnky, a že ji bezprávně vyplnil, což neučinili. Také zde jest podle § 328 obč. zák. za to míti, že držba je bezelstná, pokud není přesně dokázána obmyslnost držby. Neoprávněna jest i námitka nedostatku vyplacení valuty, ani žalovaní přiznávají, že dostali valutu od Eugena W-a. Že mu zaplatili, jest nerozhodné, neboť, vydavše na zápůjčku směnku, měli platiti jen za vrácení směnky a nemohou nyní placení namítati třetímu bezelstnému držiteli směnky (§ 87 směn. zák.). Směnka se stala splatnou dne 15. července 1930 a, poněvadž byla žalována 16. července 1930, nemá ani námitka promlčení zákonného podkladu (§ 80 směn. zák.). Že se právo vyplniti směnku promlčuje ve třech letech po odevzdání směnečného blanketu, není v zákoně stanoveno.

Čís. 10864.

Správu pozůstalosti nelze, jsou-li tu odporující si dědické přihlášky, svěřiti žádnému z přihlásivších se dědiců.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, R I 478/31.)

K pozůstalosti po Františku Sch-ovi přihlásila se pozůstalá vdova Augusta Sch-ová z posledního pořízení, po případě (pro případ neplatnosti posledního pořízení) ze zákona. Za dědičku ze zákona se přihlásila sestra zůstavitelova Terezie Sch-ová. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** přijal obě přihlášky na soud, poukázal Terezii Sch-ovou na pořad práva a svěřil napotom správu a požívání pozůstalosti vdově Augustě Sch-ové. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh Augusty Sch-ové, by jí byla přenechána správa a požívání pozůstalosti. **D ů v o d y:** Jde o dědické přihlášky vzájemně si odporující, důsledkem čehož nemůže správa pozůstalosti ve smyslu ustanovení § 145 nesp. pat. žádnému z těchto dědiců býti svěřena, nýbrž lze nanejvýše k návrhu jednoho z nich naříditi soudní správu pozůstalosti po rozumu ustanovení § 127 první odstavec nesp. říz. Stanovisko to zastává nejen judikatura (srovnej rozhodnutí býv. nejv. soud. dvora ve Vídni ze dne 28. prosince 1894, čís. 15.342, sb. 15.343, ze dne 15. září 1894, čís. 7840 ZB. 1869 : 143, ze dne 27. června 1894, čís. 7884 Now. IV. 596, sb. 15.166, ze dne 15. září 1880, čís. 8395, sb. 8093), nýbrž i theorie (viz Dr. Stubenrauch, Komentář k obč. zák. u § 810 pozn 7).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ana není dosud rozřešena sporem otázka, zda je platné poslední pořízení, z něhož se přihlásila k dědictví stěžovatelka, jest i při posuzování otázky, zda je zákonem odůvodněn návrh stěžovatelky, by jí byla svěřena správa pozůstalosti, vycházeti z toho, že jde o dědické přihlášky vzájemně si odporující, ježto se přihlásila k dědictví kromě stěžovatelky i zůstavitelova sestra Terezie Sch-ová, a to ze zákona, neuznavši plat-

nosti posledního pořízení. Je-li tomu tak, jest plně souhlasiti s názorem rekursního soudu, že stěžovatelce nenáleží za toho stavu věci nárok na správu pozůstalosti. Názor ten má oporu i v zákoně (§ 810 obč. zák. §§ 122, 127, 145 nesp. říz.) i v nauce (viz Krasnopolski, Erbrecht str. 277 a 278 pozn. 2.) i v judikatuře (rozh. čís. 2582 sb. n. s.). K rozhodnutím bývalého víd. nejvyššího soudu, jichž se dovolává stěžovatelka, nelze přihlížeti již proto, že předpoklady jejich tu nedopadají. Pokud se stěžovatelka odvolává na přihlášku ze zákona, jest jí podotknouti, že tato přihláška byla sice pozůstalostním soudem přijata, ale jen pro případ, že by závěť zůstavitele ve sporu, který bude zahájen, byla uznána za neplatnou, pokud se týče nepravou. Netřeba proto tu zatím řešiti, co by nastalo v případě zákonné posloupnosti.

Čís. 10865.

Odpůrčí nárok.

Otázka, zda dlužník jednal s úmyslem zkrátiti věřitele, a zda tento úmysl byl druhé straně znám, jest skutkovým zjištěním.

Otázka zkrácení věřitele jest otázkou právní. Poškození věřitele jest tu jako požadavek odpůrčího nároku tehdy, je-li odporování způsobilé přivoditi buď úplné neb i jen částečné uspokojení odporujícího věřitele, anebo je aspoň ulehčiti neb uspíšiti. Netřeba však, jde-li o jednání odporovatelné s hlediska § 2 čís. 1 odp. řádu, by bylo jako takové zvlášť uvedeno; je-li popřeno, není na věřiteli, by je dokazoval, nýbrž jest na odpůrci, by tvrdil a dokázal, že provedení odporu neposkytuje prospěch pro věřitele.

(Rozh. ze dne 12. června 1931, Rv I 783/30.)

Žalobu věřitelky proti manželce dlužníka o výrok, že postup usedlosti s dlužníka na žalovanou jest proti žalobkyni bezúčinný, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o odpůrčí žalobu podle § 2 čís. 1 odp. řádu. Žalobkyni náleželo prokázati, že dlužník předsevzal právní jednání, jemuž se odporuje, v úmyslu zkrátiti své věřitele a že druhé straně, jeho spolusmluvníku, byl zkracovací úmysl znám. Odvolací soud dospěl, zopakovav důkaz výsledkem stran, k přesvědčení, jež zevrubně odůvodnil, že se převod usedlosti na žalovanou stal v úmyslu připravit žalobkyni o výživné a ji takto na jejím právu na výživné zkrátiti, kterýžto úmysl byl i žalované jeho spolusmluvnici znám. Otázka, zda tu byl dlužníkův úmysl zkrátiti věřitele a zda byl druhé straně znám, jest skutkovým zjištěním, jímž jest dovolací soud vázán (§§ 498 a 513 c. ř. s.). Nelze proto přihlížeti k vývodům, jimiž žalovaná napadá zjištění odvolacího soudu, ano jde vpravdě